

SVOBODNA SLOVENIJA

LETO (AÑO) XXXIX (33)

Štev. (No.) 14

ESLOVENIA LIBRE

BUENOS AIRES

10. aprila 1980

Razpršitev slovenskega DR. ŠUŠTAR BO POSVEČEN NA BELO NEDELJO

življa

Začetni industrijski razvoj v Argentini se je predvsem pojavljal v mestih, ki so na kak način imeli stik z rekami, torej pristanišča. Vse se je osredotočilo v Buenos Airesu, kakor tudi Rosariu ali Santa Fe. Iz njih je lahko spravljati produkte po vsej Argentini, ker so prometne zveze tako usmerjene (vsa pota peljejo v Buenos Aires). Obenem je dobava uvoženih surovin bila pri roki.

Z ustanavljanjem industrij v okoliščini teh ogromnih mest je rasla tudi delovna sila. Od kod naj bi prišla? Od mnogih emigrantov in pa kmečkega delavstva iz notranjosti. Če k temu dodamo še demagoško politiko prvih dveh peronističnih vlad, ki sta za manifestacije na Majskem trgu dovažali množice ljudi iz notranjosti (katere se niso več vrnila na svoje domove) lahko razumemo nastanek Velikega Buenos Airesa, v katerem živi tretjina argentinskega prebivalstva.

Tretji slovenski val v Argentini se je tudi naselil v velenem mestu. Bog ve kako bi bilo, če bi nas poslali v notranjost, kjer bi po vsej verjetnosti ustanovili „slovensko naselbino“. Dejstvo je, da nas vlada ni namenila za kolonizacijo in šest tisoč Slovencev se je večinom (vsaj 2/3) naselila blizu glavnega mesta.

Na tem geografskem področju se je ustanovila slovenska skupnost, z vsemi organizacijami, društvi in odbori, ki smo jih bili zmožni spraviti k življenju. Ta strnjena je tudi ena izmed točk, ki nas loči od Slovencev, živčih v ZDA in Kanadi. Tu imajo poleg slovenskih župnij še mnogo majhnih skupin v oddaljenih krajih, ki so odvisne od tiska. Prikrasani so za skupno življenje, če ne komplotno, pa vsaj v veliki meri. Redna srečanja so odvisna od oddaljenosti, od časa in od „posluha“ za slovensko stvar.

Povrnimo se zopet v argentinsko stvarnost. Zadnja leta so si vlade prizadevale, da bi notranjost države zopet steklo v produktivnost. V ta namen so odločile preselitev vseh industrij sto kilometrov izven mesta. Veliko občin iz vseh provinc so začele vabiti tovarne v svoja okrožja in v ta namen pričele pripravljati industrijske cone. Tam bi imele zagotovljeno vso udobnost: asfaltirane ceste, železniške odtipe, nizke davke ali brez obdavčenja in kar je najvažnejše, elektriko. To bi pomenilo, da si bo moralo tudi delavstvo poiskati novih obzorij, iti s trebihom za kruhom.

Izseljevanje. To je punčica tega razmišljanja. Že sedaj imajo posebno diplomiranci ali obrtniki izredno boljše plačilne pogoje v mestih raztresenih po republikah. Pomislimo na čas, ko bodo tudi tovarne obratovala tam. In ne samo finančna plat, zdravstveno boljše okolje bo odtehalo izgubo drugih ugodnosti superciviliziranega sveta. Prišel bo čas, ko se bo slovenski človek odtrgal od naših Domov in zasedel pampo, planine ali patagonsko planoto, kjer bo pač dobil primeren zaslužek. Izgubil bo osebni stik s prijatelji, družinske skupine se bodo razbile, otroci ne bodo mogli obiskovati slovenskih šol. Izreden slučaj naše skupne naselitve in povezave bo izginil.

Ta pojav še ni pogost. Vsake toliko časa slišimo za poedinca ali mlado družino, da se je preselila daleč stran od velenosti. In to ne iz zagrenjenosti, komodnosti, bohemstva, pač pa iz ekonomskih ozirov. Pred časom je obiskovalec s Tržaške omenil svojo skrb, da v Italiji njegovi otroci ne bodo imeli lahkega življenja zaradi saturacije ekonomije. Italija da ne more dati dela več prebivalcem, kot jih ima danes. Nekaj podobnega, a v manjši meri, se more zgoditi v Buenos Airesu. Starši bodo za dobrobit in bodočnost otrok poiskali prostor, kjer bodo lahko postavili močne ekonomske temelje za naslednji rod. Ni to materia-

Kakor smo že poročali je bilo 26. februarja objavljeno imenovanje dr. Alojzija Šuštarja za novega ljubljanskega nadškofa. Samo imenovanje še ne pomeni tudi prevzema vodstva škofije. Cerkveno pravo določa, da mora novi škof predložiti svoje listine stolnemu kapitu, ki naredi zapisnik in s tem dobi škofija novega voditelja.

To pravno dejanje so 13. marca ob enastih naredili v sejni sobi ljubljanskega nadškofijskega doma. Ko so vsi navzoči kanoniki podpisali zapisnik, se je pomožni škof Lenič z izbranimi besedami zahvalil dosedanjemu nadškofu Pogačniku, ki je vodil našo krajevno Cerkve v prelomnih obdobjih in ji vtisnil pečat svoje globoke vere in požrtvovalne delavnosti. Ko je pozdravljaval novega nadškofa, je poudaril njegovo navezanost na domovino, ki ga je pritegnila nazaj domov, čeprav je zavzemal važno mesto v vodstvu evropske Cerkve. V imenu kanonikov in drugih najožjih škofovih sodelavcev mu je obljubil vso pomoč in spoštovanje.

Tudi prva beseda novega nadškofa je bila beseda zahvale. Na prvem mestu seveda nadškofu Pogačniku. Njegovo vodstvo bo v zgodovini Cerkve na Slovenskem posebej zaznamovano, saj je slovensko božje ljudstvo v tem času šlo skozi pokoncilsko zorenje in je zrastle v zdravo, notranje prebujeno vernost. Zamenjava v vodstvu ljubljanske nadškofije po besedah novega nadškofa ne pomeni slovesa od nadškofa Pogačnika, saj bo še naprej opravljal škofovske bogoslužne funkcije, s svojimi bogatimi izkušnjami pa bo mogel v marsičem pomagati novemu vodstvu. Zahvalil se je tudi vsem, ki so ga v domovini tako prijateljsko sprejeli in mu pomagali pri delu. Potem je nje-

gova misel poromala do vseh tistih, ki so mu pomagali na poti do duhovniške službe. Spomnil se je pokojnega očeta, priletne matere, ki še živi, bratov in sestra, med katerimi so štirje bratje že odšli v večnost. Ustavil se je še pri profesorjih v škofovih zavodih v šentvidu, na Gregorini in Germaniku v Rimu ter predstojnikov in sodelavcev v Švici. Prav vsem, ki so mu v življenju izkazali kakšno dobroto, se je iz srca zahvalil.

Nadškof Šuštar v svojem govoru ni razgrinjal nikakršnega programa. Vse svoje sodelavce je prosil za molitev in pomoč. Izrazil je trdno upanje, da z božjo milostjo in pod Marijinim varstvom lahko služi vernemu občestvu. Svojo vlogo v vodstvu ljubljanske nadškofije namreč v prvi vrsti razume kot služenje.

Poleg škofov in stolnega kapituja so bili navzoči še duhovniki, ki so neposredno v službi na ordinariatu.

Ko je nadškof Šuštar prevzel ljubljansko nadškofijo, je poslal papežu Janezu Pavlu II. naslednjo brzojavko: „Ob priložnosti kanoničnega prevzema ljubljanske nadškofije iz srca obljubljam Vaši svetosti spoštovanje, pokorščino, edinost in ljubezen ter prosimo apostolskega blagoslova. Nadškof Alojzij Šuštar, nadškof Jožef Pogačnik, škof Stanislav Lenič in stolni kapitelj.“

Dne 15. marca pa je dr. Alojzij Šuštar v spremstvu pomožnega škofa dr. Stanislava Leniča obiskal zagrebškega nadškofa in metropolita Franja Kuharića. Obisk je veljal predsedniku jugoslovanske škofovske konference in metropolitu sosednje metropolije.

Škofovsko posvečenje novega ljubljanskega nadškofa bo na belo nedeljo, 13. aprila v ljubljanski stolnici.

Dvajset bilijonov dolarjev dolga

Da ima Jugoslavija veliko dolgov, je bilo znano in smo v našem listu o tem poročali. Tudi je splošno znano, da je trgovinska bilanca Jugoslavije visoko pasivna. Pred nekaj tedni pa je presenetila svetovno javnost statistika gospodarskih strokovnjakov zahodnega sveta, ki so ugotovili, da znašajo vsi dolgovi Jugoslavije 20 bilijonov dolarjev.

Vsaka država, ki bi se pri takem stanju hotela rešiti gospodarskega zločina, bi morala napeti vse sile in združiti vse plasti državljanov k izrednim naporom in žrtvam.

Da komunistični sistem v Jugoslaviji tega ni sposoben izvesti je znano. Preveč je političnih in zato deficitnih podjetij. Tudi podjetja, ki bi bila sama po sebi sposobna življenja, v državni upravi le životarijo. S posebne strani pa je osvetlilo razmere v Jugoslaviji ljubljansko Delo z dne 23. februarja v članku, v katerem jadicuje: „Delavsko geslo s konca devetnajste-

lizem, ne stiskaštvo, je zavedna skrb za družino in smisel za napredek.

Vsi, ki imajo namen preseliti se, se zavedajo čemu se izpostavljajo, česa bodo prikrajšani, kaj bodo izgubili. Navezanost na domače in prijatelje-rojake jih nehoti odvaža od načrta, a ga ravno zaradi ekonomskega videnja ne opuste. To fizično odtrganost pa mnogi skušajo zakrpati z vabljenjem drugih možnih kolegov in sestavitvi novo slovensko sosesčino. Ker Tornquist ali Tucumán sta le izredna primera, kjer je do sedaj skupnost, kot jo danes poznamo, možna.

Tako se bo naš rod počasi razlezel po prostrani deželi in jo preplaval ter oplodil kakor Nil. Postal bo stvaritelj nove Argentine.

Tak razvoj je lahko poguben za našo skupnost. Ravno mlade, izobražene moči se bodo oddaljile. Velika škoda!

Da se ta škoda prepreči, moramo preosnovati življenje skupnosti. Opustiti kar je nepotrebno ali neučinkovito in poskrbeti za taka združenja, ki bi

upoštevala nove razmere. Pripraviti nekaj prireditev tekom leta, ki bi imele moč ljubečnega romanja, na katerih bi se srečali z našimi „domskimi delavci“. Ohraniti osebni stik je nadvse važno. Obenem bo tisk postal še večja zvezna sila, kot je danes. Sicer je ta ugotovitev malo paradokсна, saj vedno manj ljudi bere in težko je dobiti pisce za naš tisk. Vendar upoštevajmo prej omenjeno navezanost, da nas zelo zanimajo kaj se med nami dogaja in to je kar zadostna motivacija za branje.

Ugotovitev razpršitve more biti porazna za kakega bralca. Zavedajmo pa se nekaterih točk: razpršitev še daleč ni splošna in aktualna, torej časa dovolj za razmišljanje in ukrepanje; močno smo navezani na slovensko skupnost.

In končno: kaj se ni nekaj podobnega, ampak v veliko bolj obširni obliki, dogodilo po vojni, ko se je iz begunskih taborišč začela slovenska diaspora?

Do sedaj še nismo utonili. Če Bog da, bomo še dolgo plavali. GB

La partida de Tito

4) El desarrollo cultural y religioso bajo el despotismo titoista cayó en el materialismo ateo del marxismo y hoy persevera en él como si no hubiese otro camino posible hacia el futuro. Este futuro depende de la joven generación, que aprende a desear lo espiritual y a agarrarse a todo lo material, por expresa voluntad de Tito. Los padres, educados cristianamente, no tienen poder sobre ella. ¿Hay mayor violencia que ésta en el patrimonio de Tito? Especialmente en Eslovenia la Iglesia Católica tiene prohibida su actividad fuera de los muros de sus edificios. Las autoridades estatales persiguen y acosan a la prensa católica, que no es título del régimen; no permiten la edificación de nuevas iglesias donde éstas son necesarias. Todo esto y otras cosas como, por ejemplo, no permitir la ubicación de creyentes en puestos jerárquicos de la administración pública, es la verdadera tiranía que golpea en la cara del “estadista mundial” llamado Tito.

(Continuará)

Dr. Tine Debeljak

(6)

NEKAJ POGLEDOV Z NAŠE PERSPEKTIVE NA JOSIPA BROZA-TITA

Ljudje, ki so predstavljali partizanske borbe, so povečini šli v borbo iz narodnih razlogov ali pa iz strahu pred nacističnim maščevanjem, ki je v Srbiji za enega ubitega Nemca zahteval glave sto Srbov! — Toda voditelji — predvsem TITO, JE VEDEL, zakaj se bori: za komunizem. Sam je to pozneje priznal: „Mi smo se spočetka ogibali govoriti o socialistični revoluciji. Toda takrat tega ni bilo nujno poudarjati, da ne bi nasprotnikom dajali možnosti, da nepoučene in politično ne dovolj vpeljane ljudi ustrahujejo s svojim razlaganjem idej socializma in komunizma.“ (NIN, 11. 5. 1975, citat v „KPJ i rat“ 144).

Nekako podobno se je pozneje izrazil kubanski Castro, ki je rekel, da so bili spočetka samo štirje, ki so začeli punt in to vedeli zakaj (bili so namreč že tedaj komunisti), kot se izjave spominjam, toda druge (La Prensa, 31. 1. 1969 (je poudaril, da je „treba razgibati mase in jih voditi v revolucijo z — nasiljem.“ To je načrtno in sistematično, po Leninovih strateških navodilih za „delanje socialnih revolucij“, kot je pri Slovenceh poudaril Tito (Dela, 1. zv., 43): „Na poziv tovariša Stalina... se je odzvala tudi KPJ. Izpolnili so samo svojo dolžnost.“ Namreč obveznost, ki je izhajala iz 21 točk, obvezne za vse komunistične stranke v svetu, namreč da jih bo vezala proletarska internacionalnost in bodo vedno na pomoč Sovjetski državi, za to jih je še bolj obvezal VII kongres Kominterne v Moskvi 1. 1935, ki je naravnost terjal obrambo domovine socializma — Sovjetske zveze, pred napadi od zunaj, in predstavlja ero bistvenih načel „stalinizma“, prav tisto, s katerim stoji v nasprotju s trockistično „permanentno revolucijo“, ki se pojavlja „spontano“ kjer koli. Tudi Marinko in drugi voditelji KPS izrecno podčrtavajo zavestno organizirano graditev socialistične revolucije v Sloveniji, torej kot pri Castru: od vrha navzdol z nasiljem in z geslom: „Smrt fašizmu, svoboda narodu!“ Kdo je komunizmu fašist, sem že omenil prej, pravilno pa moramo razumeti tudi besedo „Narod“ v tej zvezi: tu ni v geslu uporabljen v smislu „narod=nacija“, v smislu nacionalističnega patriotizma, temveč v smislu: „narod=ljudstvo“, izraz kot ga uporabljajo Srbi in Rusi. To pa je marksistično geslo: „osvoboditi“ ljudstvo od kapitalističnih izkoriščevalcev, od buržoazije, od meščanstva, pripeljati ga v proletarsko svobodo. Kaj pa je proletarska svoboda, pa vemo iz Lenina: je „dik-tatura proletariata, je neka posebna oblika razreda med proletariatom kot avantgardo delavcev in z množičnimi plastmi ne proletarskih delavcev (majhno buržoazijo, majhnimi poselniki, kmeti, intelektualci itd.) ali z večino od njih, zveza, namenjena za kontrolo kapitalu, za popolno uničenje meščanskega odpora ali poskuse obnovitve, zveza, ki ima cilj ustanoviti in ustaliti dokončno socializem (Stalin, Cuestiones del leninismo, BA 1947., 128.) Definicija, ki jo Stalin še izpopolnjuje: ne glede na sredstva in zakone.“ V tem smislu je bila izvršena ta na videz „koalicijska zveza“ v OF. Prvi udeleženci med borci so bili komunistični člani, ki naj bi začeli „meš-

čansko vojsko“, ki se praviloma razvije iz vojaškega poraza. Taka revolucija pa se je dala organizirati „znanstveno“ le z vrha navzdol in z nasiljem komunistov, kakor — okupatorjev, ki so jim šli s svojimi represalijami na roko: čim bolj so nastopali z izzivanjem sovražnih vojakov, tem več novih borec se je zateklo pred represalijami v gozd pod okrilje vojske, ki je bila od vsega početka in izključno v rokah „španskega plemstva“, pa naj bodo to Maček, Rozman ali Kidrič ali Bebler. Ta se sestavlja partizansko „ustavo“, s katero je vabil tudi italijanske in nemške vojske-okupatorje za protifašistično borbo za osvoboditev „naroda“... — slovenskega naroda? Ta je bil večinoma proti njim, torej — po njihovem mnenju „fašistično usmerjen“, in proti temu je bila vstaja v prvi vrsti namenjena. Zato pa so po boljševiškem zgledu vpeljali tudi funkcijo političnega komisarja, ki je nadziral partije kakor tudi „preusmerjal“ nove borec, ki so se zatekali pred okupatorskim nasiljem in urejal „čistke“ v okolju... Čim slabše bo „ljudstvo“, tem več bo partizanov... Žrtve pa morajo biti... in je boljše, da so žrtve tisti, ki so ostali doma, kakor oni v „gošči“... Tako so ti prvi partizanski borci „za svobodo“ samo na poziv Stalina pahnili v neizmerno trpljenje: rešeni narod, samo zato, da bi branili — Sovjetsko zvezo. In ta Titov zagon za socialno komunistično revolucijo v času najhujše stiske naroda, ko mu je propadla država (a prav to je bila za komuniste dozoritev revolucijske vstaje), je bil tolikšen, da je dobil celo opozorilo iz Moskve od Kominterne, naj postopa oprežno, ne tako odprto za komunizem. „Ded“, to je Dimitrov, je brzojavil še tisti dan: Nujno potrebno je, izdati vse ukrepe, da bi bila podprta in olajšana pravična borba sovjetskega ljudstva (ne ruskega naroda?!). Upoštevajte pa, da gre v sedanji etapi za osvoboditev izpod fašističnega podjarmljenja in ne za socialistično revolucijo...“ (Delo, 27. 5. 1972).

Tito se ni držal tega sovjetskega etapnega razvoja ter se je odločil takoj v začetku za preskok prve etape z ustanavljanjem proletarskih brigad, za ustanavljanje „sovjotov“ po občinah ter s tem za uvajanje sovjetskega upravnega sistema. Zato je prišlo do spora z Mihajlovičevim gibanjem, ki je bilo za ohranitev stare uprave in za resistenčno borbo v smislu Francoske, kateri so zahodni zavezniki kakor tudi vzhodni svetovalci mirovanje do dneva, ko jim bo od zavezniške komande določen dan, ko naj ji priskočijo na pomoč... Mihajlovič se je potegnil v Srbijo v podtalno organiziranje vojske, Tito pa se je moral umakniti iz Srbije na ozemlje Paveličeve Samostojne Hrvatske Države, in se ni vrnil v Srbijo vse do prihoda — Rdeče armade koncem 1. 1944.

V Slovenijo pa je OF vsilila „narodnoosvobodilno“ borbo v majhni meri proti sporadičnim nastopom proti okupatorju pač, v prvi vrsti pa proti „ljudstvu“, predvsem še, ker je imela še en cilj svoje borbe: po svoji ustanovitveni izjavi si je OF postavila za nalogo tudi „spremeniti slovenski narodni značaj“. Edinstven cilj kakega resistenčnega gibanja v tem času Hitlerjevih zmag. (Bo še.)

MED POGUMOM IN STISKO

Pod tem naslovom je Frankfurter Allgemeine Zeitung — časopis za Nemčijo — objavil 21. marca več kot polstranski članek o problemih slovenske Cerkve, delu tajne policije in partije proti „kritičnim katoličanom“ in po da zaokroženo sliko raznih premikov med verujočimi in Cerkvijo na eni strani in ateisti ter partijo na drugi.

Poleg uvoda vsebuje članek še dve poglavji: Ustrahovalni poskus tajne policije in Zgleda, da je Vatikan v zadregi.

V uvodu začne pisec: „Kljub grožnjam s katerimi sta predsednik množične organizacije Socialistične zveze Slovenije Mitja Ribičič in predsednik slovenske verske komisije Stane Kolman sredi oktobra preteklega leta skušala u-

strahovati 'kritične glasove' v katoliški Cerkvi, ki so nepričakovano postali glasni, je odpor 'kritičnih katoličanov' proti državnemu ateizmu v novembru dosegel svoj višek. Ljubljanski cerkveni tednik 'Družina' je objavil v posebni prilogi razprave o skelečih vprašanjih v Sloveniji.“

Nato opisuje pisec razprave štirih profesorjev teologije o katerih smo v Svobodni Sloveniji ob izidu podrobneje poročali. Nato opisuje reakcijo Socialistične zveze Slovenije, poudarja, da sicer tako zgovorni Franc Šetinc ni reagiral na prilogo „Družine“, pač je proti pričakovanju otro nastopil Stane Dolanc katerega izjave smo v tej zvezi tudi objavili v Svobodni Sloveniji. Temu uvodu sledi prvo poglavje:

Ustrahovalni poskusi tajne policije

Drugi dogodki v slovenski slovenski katoliški Cerkvi so komunistične veljake še bolj razdražili. Na nekem zborovanju za študente in izobražene na teološki fakulteti v Ljubljani je nadškof Pogačnik pred več kot 800 udeleženci dejal o svojem predniku med drugo svetovno vojno škofu dr. Gregoriju Rožmanu, da je bil proti Osvobodilni fronti, ker so jo vodili brezbožni komunisti. Ti so ga obsodili po vojni v odsotnosti na dolgoletno ječo češ, da je kriv „izdaje ljudstva, kolaboracije in vojnih zločinov“, „zgodovina bo sodila ali je bilo njegovo ravnanje pravilno ali ne“, je pristavil nadškof Pogačnik.

Na istem zborovanju je za nadškofom Pogačnikom povzel besedo član uredništva „Družine“ Franček Križnik in pokazal odkriti na nekatere tabujске teme v Sloveniji. Tako je obsodil napeljavo prisluškovalnih naprav v letno rezidenco nadškofa Pogačnika. Obsodil je množični pokol 12.000 slovenskih domobrancev, ki so ga zagrešili partizani pod vodstvom komunistov. Angleži so domobrnce zajeli in jih prisilno vrnili v Jugoslavijo, nakar so bili v Kočevju, Teharjih in po drugih krajih v Sloveniji pomorjeni brez sodnega postopka. Križnik je tudi obsojal zadržanje komunistov do krščanskih socialistov in drugih nekomunističnih zavetnikov. Partija jih je le toliko časa imela vprežene v politično delo, da ji je uspelo prisvojiti si svo oblast. Nato se je znebila vseh dotedanjih partnerjev in jih izločila tako iz političnega kot družbenega življenja. Med temi je bil znani levičarsko usmerjeni katoliški pisatelj Edvard Kocbek.

Konec novembra je bila na teološki fakulteti v Ljubljani prireditev v proslavo državnega praznika. Predsednik Društva slovenskih teoloških akademikov Stane Gerjol je na proslavi izjavil, da ni mogoče postavljati na isto raven domovine in režima. Slavnostni govornik Franček Križnik je poveljeval za služe slovenskih duhovnikov in je dejal: „Brez krščanstva, brez Cerkve in brez duhovnikov bi slovenski narod ne nastal, še manj bi danes obstajal.“ Križnik se je tudi zavzel za spremembo tistega člena v ustavi, po katerem so človekove pravice omejene „z interesi socializma“. Če hoče socializem predstavljati humanizem, je dejal Križnik, ne more biti vzvišen nad človekom in njegovimi pravicami, ampak obratno: človek in njegove pravice morajo biti nad interesi socializma.

Partija je tedaj nastopila hitro in podvzela mere v večih smereh. Najprej je skušala „kritične katoličane“ prisiliti k molku z grožnjami in nastopom tajne policije; škofo je pozvala, da naj oni sami vzamejo pod nadzorstvo „klerikalne izrode“. Če tega ne bodo storili, tvegajo, da „čez noč zgubijo prednosti sožitja in miru“. Režimu naklonjenim duhovnikom so odtlej začeli dajati odklopanja in jim ob življenjskih jubilejih pošiljati telegrame s čestitkami.

S tem je partija hotela odvrniti pozornost slovenske javnosti od problemov, ki so jih načeli „kritični katoličani“. Škofom je skušala vtepti v glavo, da je med Cerkvijo in državo vse v redu in da naj bi bili „kritični katoličani“ le nekaki posebneži, sovražniki Jugoslavije in Slovenije, ki jih vodijo emigranti.

Tako je Koordinacijski svet za odnose med verskimi skupnostmi pri Socialistični zvezi delovnega ljudstva obsodil prilogo „Družine“ kot poskus, da bi se „pod plaščem znanstveno filozofskega obravnavanja razvednotile dose-

daje ustavne pridobitve in posebej še sodelovanje med samoupravno družbo in verskimi skupnostmi ter enakopravno vlogo verujočih pri graditvi socialistične družbe.“ Podobno naj bi bil po mnenju sveta politično pobarvan slavnostni govor pri proslavi Dneva republike na teološki fakulteti. Člani navedenega sveta kateremu pripadajo tudi režimu naklonjeni katoliški duhovniki in izobraženci so zahtevali, da mora vodstvo rimsko-katoliške Cerkve v Sloveniji po lastni iniciativi preprečiti take dogodke.

8. decembra je slovenska tajna policija začela akcijo proti nekaterim „kritičnim katoličanom“. Partija je samovoljno vendar po premisleku zbrala prve žrtve. Tajna policija namreč ni ustavila niti proti štirim profesorjem, ki so sodelovali pri izredni prilogi „Družine“, niti proti njenemu odgovornemu uredniku. Tak korak bi zbudil nezaželeno pozornost. Zato je partija s hišnimi preiskavami in zasliševanji hotela ustrahovati najprej mlajše kritike in od teh Frančka Križnika in Vinka Ošlaka, ki sta ji bila že dolgo nadležna. Nobeden od teh dveh nima v slovenskem javnem življenju takega posebno vplivnega položaja.

Vinko Ošlak, nekdanj prepričan marksist, je ponovno nastopal proti Cerkvi in krščanstvu. Pozneje se je spreobrnil h krščanstvu. Od tedaj je moglo v Sloveniji zagledati beli dan vedno manj njegovih spisov. Zato je objavljati svoje poglede največ na Koroškem in v Trstu. Kljub vsemu temu je v začetku novembra tednik „Teleks“, ki izhaja v Ljubljani, v vrsti člankov o socialistični morali objavil tudi Ošlakov prispevek z naslovom: „Ne o socialistični morali, ampak o moralnem socializmu“. V tej razpravi kaže Ošlak odkrito na pomanjkljivost morale, ki sloni na marksizmu in ateizmu in na prednost morale, ki sloni na krščansko-teističnih temeljih. Zavzemal se je tudi za enakopravno udeležbo vseh sil pri graditvi socializma, četudi so te sile ideološko različne. Po mnenju opazovalcev je partija prav to razpravo, ki je v vsej Sloveniji zbudila veliko pozornost, vzela za povod, da je nastopila proti njemu.

V raznih vodilnih stopnjah partije in policije so nato komunisti poskušali svoj protinapad previdno utemeljiti. Na neki seji Socialistične zveze je primerjal Mitja Ribičič „najnovejšo pojavo s katerimi se širi verska nestrpnost, poziva na boj in na revizijo ustavnih temeljev in zakonskih načel o verskih skupnostih“ s slučajem Kocbek „v katerem smo tedaj ostro in javno zavrnili vsak poskus revizije naše preteklosti in blatenja revolucionarnih izročil Osvobodilne fronte“.

Na isti seji je Ribičič očital „klerikalnim ostankom“, da nameravajo z zahtevo po reviziji ustave „ustvariti Cerkvi in njeni hierarhiji zopet gotove privilegije v šoli, v sredstvih javnega obveščanja in v družbenem življenju.“

Ti krogi se niso nikdar sprijaznili s tem, da sta po jugoslovanski ustavi tako versko kakor ateistično svetovno naziranje privatni zadevi. Še manj pa so pristali na to, da bi iz Cerkve izločili politiko in da bi se odrekli težnji, da pridejo na oblast s pomočjo svoje socialne in moralne doktrine. „Posebnost teh novih zahtev je v tem, da njih avtorji svojih pogledov več ne skrivajo, ampak jih širijo z močnim zagonom in v nemo predvsem v vrstah mladih teologov in po vsej Sloveniji... Po zgledu evrokomunističnih partij zahtevajo posamezni ekstremisti celo to, da naj bi Zveza komunistov Jugoslavije spreje-

MEDNARODNI TEDEN

EGIPTOVSKI PREDSEDNIK Anwar El Sadat je potoval v ZDA. Tam se je sestal s Carterjem, da bi skupno pregledala razvoj dogodkov na bližnjem vzhodu, in zlasti razmere med Egiptom in Izraelom. Za tem se bo s Carterjem sestal še judovski ministerski predsednik Beguin, nakar je možno, da se vsi trije znova zberejo v Camp David. Medtem je v Izraelu laburistična stranka obtožila Beguina, da skuša priključiti judovski državi Gazo in Cisjordanijo. Palestinska gverilska skupina pa je napadla in zasedla enega izmed izraelskih kibuzov. Kot talce so zajeli otroke kibuškega otroškega vrta. Vojaški oddelek pa je vdrl v poslopje, rešil otroke in pobil vseh pet palestincev. Že prej pa so ti pobili enega odraslega in enega otroka.

TURČIJA se nahaja sredi političnega nasilja. Izgredi in napadi si nenehno sledijo drug drugemu. V zadnjih treh dneh je bilo kar trideset mrtvih. Policija pa je doslej aretirala nad tri tisoč izgrednikov.

IRANSKI položaj se skoraj ni spremenil. Ameriške talce imajo še vedno v oblasti muslimanski študentje, čeprav je predsednik Bani-Sadr zahteval, naj jih izročijo vladi. Študentski upor je omajal moč predsednika, ki dejansko nima avtoritete. Carter pa je ukazal prekiniti diplomatske zveze z Iranom, in podvzeti razne gospodarske sankcije, dokler se položaj talcev ne izboljša.

V AFGANISTANU sovjeti kljub boljšemu vremenu še niso začeli predvidene široke ofenzive proti uporniškim gibanjem. Trenutno je v Afganistanu kakih 80.000 ruskih vojakov, medtem ko je upornikov med petdeset in sto tisoč. Opazovalci menijo, da Sovjeti nekoliko mirujejo zato, da se ne bi še vedno nove države pridružile olimpijskemu bojkotu.

V BRAZILJI skuša vlada izpeljati prehod v demokracijo sredi hude gospodarske krize. Ta kriza pa ima odmev tudi na socialnem in sindikalnem polju. Ta teden so stavkali kovinski delavci v državi Sao Paulo. Stavki se je pridružil nad 350 tisoč delavcev.

AMERIŠKE PRIMARNE VOLITVE potekajo naprej po predvidenem redu. Tako Carter kot Reagan osvajata državo za državo, potem ko sta, eden in drugi, bila poražena v New Yorku in Connecticutu. Sedaj pa opazovalci iščejo novih možnosti ugibanja in tako primerjajo moč Carterja in Reagana za predsedniške volitve. In v tem ugibanju izgleda, da Reagan pridobiva na moči, in Carter ni več tako nepremagljiv, kot je izgledalo doslej. Seveda so to le še ugibanja.

V BOLIVIJI je predsednica Lidija Gueiler vetirala volilni zakon in tako preložila splošne volitve, ki naj bi bile 29. junija. Zakon ne le, da ni bil po godu gospe predsednici, temveč je imel celo grobe formalne napake, in je dejansko vseboval pet členov več kot pa je bilo predvideno. Kongresisti so seveda krivdo vrgli na tipkarice, ki so zakonski tekst prepisovale.

la med svoje člane tudi verujoče. Poveljajo se slovenske zastave brez rdečih zvezd, med zasluznimi in pomembnimi možmi se navajajo imena ministrov Korošca in Kreka, Ehrlicha in Rožmana. Obnavljajo se razne stare zahteve emigrantov, da je treba preiskati tako zvane množične umore, ki naj bi bili izvršeni po drugi svetovni vojni nad belogardisti.“

Ribičič si je prizadeval, da bi prikazal dejavnost katoliških režimskih kritikov kot posledico „nesigurnega in nemirnega“ mednarodnega položaja. „Vzrokov teh pojavov ne smemo iskati znotraj naše samoupravne družbe, ampak v inozemstvu ker protikomunistični in protijugoslovanski krogi špekulirajo politično z našo gospodarsko krizo in narodnostnimi razlikami.“ Obsodil je tudi tendenčno pisanje „Družine“ in „Naše luči“, ki izhaja v Celovcu. Prav tako je obsodil proslavo državnega praznika na teološki fakulteti v Ljubljani, razna „politična zborovanja“ in zveze z slovensko emigracijo.

Naslednje poglavje članka pod naslovom „Zgleda, da je Vatikan v zadregi“ bomo objavili v prihodnji številki.

IZ ŽIVLJENJA IN DOGAJANJA V ARGENTINI

Velikonočne „počitnice“ so za nami, in tistih par dni, ko je politično in sindikalno življenje imelo nekoliko oddiha, je hitro prešlo. Hitro, a ne mirno, kajti prav v trenutku, ko so gremialisti prekinili svoje debate glede nastopa proti vladi, je časopisje objavilo zakonski osnutek o socialnem skrbstvu.

Ta osnutek predstavlja enega temeljnih korakov sedanje vlade, katere namen je dokončno spremeniti sindikalni in socialni sistem. In v tem je tudi razlika med sedanjo vlado in prejšnjimi vojaškimi vladami. One so skušale pridobiti sindikalno moč in sindikalno podporo. Ta stopa v frontalni boj; postaviti hoče stvari na svoje mesto in v svojem namenu ne popusti.

Spomnimo se vlade generala Onganía. Tedaj so uzakonili sistem socialnega skrbstva v rokah sindikatov. Vsak delavec je moral prispevati en odstotek svoje plače (tri odstotke pa delodajalec) v socialni fond, in s tem prejel socialno zdravstveno oskrbo. To so imeli mnogi sindikati že prej vpeljano. A tedaj so dobili, poleg članskih fondov, velike količine denarja, s katerimi so po svoje razpolagali.

V socialni fond so morali prispevati vsi, naj so bili učlanjeni v sindikatih ali ne. Oskrbo pa so prejeli le tisti, ki so bili vpisani v enem ali drugem gremiju. Poleg tega je v Argentini v veljavi zakon edinega sindikata. Le ena delavska organizacija z gremialno osebnostjo je dovoljena za posamezno delavsko področje: en kovinski sindikat, en tekstilni, eden za trgovske uslužbenice, itd. Kdor ne soglaša z usmeritvijo (politično ali humanistično), mora pač ostati zunaj, in ni deležen socialnega skrbstva.

Onganía se je tedaj zmotil v svojem koraku, kajti v določenem trenutku se je ves sindikalni aparat obrnil proti vladni smeri. Ko je prišel trenutek volitev, so ogromni sindikalni fondi (mnogi od teh iz socialnega skrbstva) podprli peronistično zmago in odprli pot poznejšemu kaosu.

Novi zakon, katerega osnutek je javnost spoznala prav na zadnje Veliko soboto, predvideva popolno ločitev med organizacijami socialnega skrbstva in sindikati. Nove organizacije socialnega skrbstva bodo vodili administrativni sveti. Predsedoval bo tak svet vladni predstavnik, katerega bodo spremljali trije zastopniki delavcev in trije zastopniki delodajalcev. Fondi teh organizacij bodo sestajali iz prispevkov, in sicer 3 odstotkov delavskih plač in 4,5 odstotkov, ki jih prispeva delodajalec. Od vseh razpoložljivih fondov bodo morale skrb-

stvene organizacije vložiti najmanj 70 odstotkov v zdravstvene namene. V kolikor bo denarna zmogljivost omogočala, naj te organizacije članom nudijo tudi turizem. Celotno socialno skrbstvo bo nadziral in vodil Narodni inštitut za socialno skrbstvo (INOS), katerega vodstvo imenuje vlada.

Zanimivo je, da je zakonski osnutek socialnega skrbstva bil objavljen prav v trenutku, ko postaja vedno bolj očitno, da se sindikalisti ne morejo zediniti za skupen nastop proti vladi. Nastop naj bi bil še proti sindikalnemu zakonu, objavljenem in uzakonjenem pred meseci. Očitno se sindikalna enotnost in pripravljenost na boj tako skrhana, da že ni zmožna nikakršnega odpora. Zlasti ker s temi novimi ukrepi in odločitvami niso prizadete temeljne delavske pravice. Gre se le za nov način organizacije socialnega skrbstva, ki naj se s tem (po namenu in napovedih vlade) le še izboljša.

Pod takimi pogoji in zlasti glede na težak socialni položaj, delavstva ni lahko spraviti v stavko, ki pa se je, po drugi strani, sindikalisti niti ne upajo napovedati. Boj se tako vladne reakcije kot lastnega poloma in blamaže. To seveda sindikalisti, ki spadajo med tkim. „umirjene“, kajti nekateri drugi, ki so v manjšini, hočejo na vsak način izpeljati aktivni odpor proti novim sindikalnim in socialnim zakonom.

Prav tako ni enotnosti na političnem polju. Vladno povabilo na dialog je nekatere notranje razlike še poglobilo. Razen radikalov, ki so precej enotni, pa sami ne vedo, kaj naj bi naredili, in pa nekaterih manjših strank (demoprogresisti, federalisti...), ki popolnoma soglašajo z vlado, so ostale stranke razdeljene na „opozicionalce“ in „dialogiste“. Zopet drugi pa se nočejo izreči ne za, ne proti.

Peronisti pa s svoje strani skušajo znova organizirati združenje strank. Ki naj bi vodili „vzporeden“ dialog, in na njem obravnavali razne predmete, ki jih vlada v svojih načrtih še ne upošteva. K temu zborovanju so v principu priregli tudi ljudski demokristjani, ki pa so se potem, zaradi notranjega pritiska, umaknili. Sploh je demokrščansko polje eno najbolj razbitih v razne veje, struje in frakcije. Opazovalec se že težko spozna, kdo je za koga, in proti komu se bori.

Vlada medtem mirno nadaljuje s svojim načrtom, in se ne ozira niti na radikalne zahteve po volitvah, ki jih je na obisku v Peruju izrazil bivši senator De la Rúa.

TISOČE KUBANCEV HOČE UBEŽATI

Stvar se je začela skoraj neopazno. Le kratka novica v časopisju je sporočala, da je novih šest Kubancev pobegnilo na perujsko poslatništvo v Havani, kjer se nahaja skupno 24 ubežnikov, ki čakajo kdaj bodo lahko zapustili državo. Perujska vlada da že dalj časa skuša doseči potovalno dovoljenje za teh nekaj Kubancev, katerim je podelila politični azil.

A za Castrov režim stvar ni bila s tem končana. Pravzaprav se je šele začela. Opazovalci si niso na jasnem, kakšen namen je imel Castro za poznejše korake. Mnogo se govori o težkem gospodarskem in socialnem položaju na Kubi, o številu brezposelnih, o napisih na zidovih, češ, da se je pod Batistom bolje živelo kot sedaj, ko jih Castro muči z lakoto. Verjetno si je Castro mislil, da je bolje, da se upornežev in nezadovoljnih reši, predno bi zanj predstavljali resno opozicijo. Če je tako, je iznašel res svojevrsten način. Dogodki so se razvijali takole.

Kubanska vlada je najprej umaknila stražo izpred perujskega poslatništva. Nato je objavila, da ne bo zadržala mirnega dostopa na tuja poslatništva in da bo tudi dovolila odhod iz države vsakemu, ki bi se na poslatništva zatekel „mirno in brez nasilja“. Torej otoka ne bodo smeli zapustiti oni, ki so se pred tem dovoljevali „nasilno“ zatekati na poslatništva. Pač pa vsi, ki bi od tistega trenutka (popoldan Velikega petka) zatekli tja.

To je bilo pravo povabilo na odhod. Cela procesija ljudi se je iztrgala iz mesta in se valila po poti do perujskega poslatništva, ki stoji kakih pet kilometrov ven iz Havane. Že v soboto je

bilo na vrtovih poslatništva kakih dva tisoč Kubancev. Na Veliko nedeljo pa je število ubežnikov že preseгло deset tisoč.

Kubanska vlada se je s tem pokazala humanitarno in svobodnjaško. A perujsko poslatništvo je postalo naenkrat pravi pekel. Tisoče slabo opravljenih ubežnikov se je natrpalo v majhnem prostoru. Nima jo ne živeža ne dovolj sanitarnih naprav za tolikšno množico. Na Kubi so v veljavi živilske karte, in brez njih ni moči dobiti živil. Naj ubežniki pomro od lakote. Kubanska vlada si je umila roke. Perujska pa je ostro protestirala, ker je pač razumela, da je bilo Castrovo „dovoljenje“ pravzaprav mamljivo vabilo nezadovoljnim Kubancem, naj navalijo na poslatništvo.

Perujska vlada je prosila pomoči ostale države in izrazila voljo, da prepele vsaj začasno v Peru vse ubežnike. A to ne gre tako hitro. Medtem je treba zanje skrbeti. Perujski Rdeči križ se je naihito organiziral. Prav tako je posegel vmes komisariat Združenih narodov za begunce. A vse je le improvizacija sprčo nenadnega in nepričakovanega navala. Težko je ugotoviti, kako se bo stvar končala. Zlasti, kako bodo s Kube prepeljali deset tisoč ljudi; in še prej, kako jih bodo hranili in oskrbeli. Zaenkrat je bilo vsaj nebo mirno, kajti nevihta, ki je v ponedeljek razsajala po Havani, se ni dotaknila perujskega poslatništva v predmestju.

Naj je bil Castrov korak še tako prefrigan, v svetu bo to hud udarec za kubanski prestiž. Deset tisoč pobeglih iz novega rdečega raja (in koliko jih bo še, če meje ostanejo odprte) je pač jaseen dokaz nepriljubljenosti ali pa nezmožnosti režima.

Novice iz Slovenije

LJUBLJANA — Zavod za šolstvo SRS je na posvetu 28. februarja razpravljao o novih učbenikih za skupno vzgojnoizobraževalno osnovo v srednjem izobraževanju. Gre za „paket učbenikov“, ki so jih začeli pripravljati lani aprila, v začetku avgusta pa naj bi že bili na knjigarniških policah. Ker pa je rok razmeroma zelo kratek, krog avtorjev pa širok, pa še težave so z njimi — kakšne, niso povedali — bo težko, da bi učbeniki, ki jih sedaj imenujejo že „poskusni“, do začetka novega šolskega leta prišli pravočasno na trg. Dogovorili pa so se na Zavodu, da bodo izhajali pa v snopičih, če drugače ne bo šlo in da bodo vsi enako „uniformirani“.

RAČE — V tovarni umetnih gnojil Pinus v Račah so letos zelo v skrbah za produkcijo. Pravijo, da nimajo deviz za nakup surovin, a zatrjujejo, da bodo kmetje dobili dovolj ustreznih gnojil. Kot kaže z uvoženimi surovinami Pinus izdeluje — neustrezna gnojila...

LJUBLJANA — Izvršni odbor Izseljenske matice je v Ljubljani tarna, da nima dovolj finančnih sredstev, da bi organizacija mogla bolje podpreti vrsto akcij med izseljenci. Povedali so, da mesečnik Rodna gruda izhaja v 5600 izvodih in da jo pošiljajo v 44 držav, da pa ima hude finančne težave.

LJUBLJANA — V prostorih Narodne galerije je Opera uprizorila Haendlovo opero „Orlando“, ki jo je dirigiral Lovrenc Arnič. Prostor je bil operi bolj v škodo — ni akustičen in tako se je mnogo lepote izgubilo.

NOVA GORICA — Graditev hidroelektrarne Solkan teče po načrtih brez zastojev. Elektrarna bo zgrajena do 1. 1982 in bo dajala povprečno 125 milijonov Kwh električne energije.

ZALEC — Tovarna za predelavo plastike in kovin Minerva iz Zabukovice je zašla v težave, ker nima materiala. Materiala pa nima, ker nima deviz za nakup surovin. Tovarna je morala skriti na polovico proizvodno polietilenskih cevi, morejo pa delati normalno drenažne cevi iz polivinil klorida, ki ga ne primanjkuje. Je pa Minerva vložila precej denarja za proizvodno cev za vodovod in kanalizacijo, to pa na podlagi obljub petrokemične tovarne v Pančevu. Toda je ostalo le pri obljubah — surovin iz Pančeva ni.

LJUBLJANA — Ob proslavi 60-letnice ljubljanske teološke fakultete, so slovesno razglasili tri častne doktorje. Na ta način je vodstvo fakultete hotelo počastiti tri slovenske duhovnike, ki so s svojim delom vtisnili pečat znanstvenim in pastoralnim prizadevanjem Cerkve na Slovenskem. Novi častni doktorji so: nadškof dr. Jožef Pogačnik, ki je s tem imenovanjem dobil svojo zadnjo počastitev v življenju; msgr. Albert Metlikovec iz koprške škofije in kanonik Drago Oberžan iz mariborske škofije. Tako so častni doktorat prejeli duhovniki vseh treh slovenskih škofij.

LJUBLJANA — Po zadnjih podatkih je v Sloveniji zaposlenih 80 odstotkov žensk v starosti od 25 do 40 let.

To so povedali na razgovoru o družbo-ekonomskem položaju Slovenk, ki sta ga organizirala ZSDL in zavod SRS za družbeno planiranje. Razgovora pa se je udeležilo malo ljudi. Žene so najbrž morale na delo...

MARIBOR — Dravske elektrarne dajejo Sloveniji od skupnih 623 megavatom kar 533 megavatom elektrike. S termoelektrarnami pa znaša proizvodnja električna energija 1638 megavatom. V Mariboru so se sestali 28. februarja predstavniki dravskih elektrarn in ugovarjali, da imajo premalo vpliva pri razporejanju skupnega prihodka.

TRŽIČ — Pekovi čevljarji bodo naredili dnevno 15.000 parov čevljev, 1000 več kot lani. Od letne proizvodnje bodo 65 odstotkov izvozili na tuji trg in od tega seveda 80 odstotkov na zahodni.

SEVNICA — Posledica pomanjkanja prave vzgoje se je pokazala v Sevnici. V nedeljo 2. marca zvečer je pet mladih sevnških pobalinov, dijakov srednjih in poklicnih šol med deveto in deseto uro zvečer naredilo 15 kaznivih dejanj in povzročilo za 100.000 dinarjev škodo. Zlikovci so poškodovali 8 motornih vozil, ki so jih skoraj uničili, saj so razbili vsa stekla in luči, ogledala, odtrgali vse, kar se je dalo. Vdrli so tudi v osnovno šolo, razbijali inventar v telovadnici razbili dve veliki stekli, prevrnili peč v nedograjenem prizidku šole. Razbijali so nato po nedograjenih stanovanjskih blokih, rezali kable, izlili 200 litrov premaza za les, razbili šipe na dveh zasebnih hišah in na vrtovih pulili mlado sadno drevje. Ljudje se pri vsem tem sprašujejo, kako je možno, da zlikovci nemoteno „delujejo“ kar celo uro, ne da bi jih kdo pri tem skušal „motiti“. Pa policija, pardon, milica, kje je bila?

Umrli so od 2. do 11. marca 1980:

LJUBLJANA — Ana Krt r. Vidmar; Alfonz Štanfelj; Ludvik Župančič, up.; Tone Ferjančič; Danijel Burkelj, up. žel.; Alojz Fajban, up.; Marica Kerševan r. Bernik; Marija Zaje r. Remic; Janez Košenina; Janez Barborič, 49, „revolucionar“, član predsedstva sindikata Jugoslavije, OK Zveze komunistov Jugoslavije in RS ZSS; Marija Bizjak r. Vuga; Franc Hertfort, up. žel.; Marija Podboj r. Govekar, 85; Jože Lederer; Stanislav Sedej, 77, up. žel.; Franc Pust, up., 74; Ivan Zamida; Marija Kal r. Zorc.

RAZNI KRAJI — Jože Galič, up., 71, Notranje Gorice; Antonija Oman r. Logonder, 86, Kranj; Zinka Lapajna r. Jež, up. učit., M. Sobota; Alojz Stravs, 88, Vrbe pri Zalcu; Ivanka Globokar r. Zrimšek, Bizovik; Jože Jerčič, dipl. vet., Solkan; Janez Kavčič, up., 71, Vrhnik; Janez Ferlan, Anžkov ata, Gorenja vas; Pavla Špan r. Skočaj, Krško; Marjeta Kralj r. Markič, up. učit., Šentjernej; Teodor Čeborn, Branik; Neža Hribar r. Breskvar, Bizovik; Janko Zorko, up., Celje; Jože Zupančič, Zala; Antonija Gnezda r. Puntar, Unec; Andrej Alič, up., Sostro; Ivan Brezovar, 79, Zagorje; Janez Biasizza, Orehek; Franc Čuk, up. cestar, V. Bučna vas; Marija Žager, 85, Celje; Franc Rotar, 81, Boštjanov ata, Brezovica; Anton Završnik, Mozirje; Franca Zalar, Smarata; Tomaž Blažič, up., Kovor; Jože Flere, vrtnarski mojster, 78, Kamnik; Viljem Forjančič, Verzej; Frančiška Dekleva r. Magajna, 94, Vremski Britof; Ciril Demšar, 71, Kranj.

Volk in ovca

(Basen o ponujeni roki)

Nastopajo: ovčka, volk in lovec. Se godi: za grmom sredi gozdiča. Čas: sodobnost.

ovčka: (prav tiho in ponižno) Volk, ali smem reči: „Bee...?“
volk: Si že rekla. Zdaj molči!
ovčka: Hvala lepa, a jaz bi rada rekla „bee“, na glas...

volk: (ne reče nič, a pokaže zobe).
ovčka: (ne ve ali se volk smeje ali jezi. Sama pri sebi.) Ti poredni volk. Boš že videl! Se bom razjezila, pa čeprav ne potem požreš, kakor si moje sestre in bratce... Takrat se ne boš več smejal, grdu...

volk: (prišpiči ušesa, ker sliši lovčeve korake) Ovca, ali spiš?

ovčka: Ne, ne spim. Poslušam kako se bliža lovec. Ko te najde je po tebi in bom prosta! Nič več mi ne boš ukazoval ali smem reci „bee“ — ali ne.

volk: Govori tišje, sicer naju lovec še najde tule pod grmom.

ovčka: (šepetaje) Saj bo tebe streljal, ne mene.

volk: Prepričan sem, da tvoja vest ne bo prenesla odgovornosti za mojo smrt. Zdaj, pred skupnim sovražnikom morava biti složna.

ovčka: Kako naj ti verjamem! Ko bo lovec odšel boš pa spet poreden kakor si bil...

volk: Prosim te, ovčka, govori tišje. Čisto nehoti me lahko izdaš. Zdaj pokaži, da si zvesta tovarišica in, da se nisem motil, ko sem te pustil živeti...

ovčka: Ali mi obljubiš, da bom smela na ves glas kričati: Bee, bee, bee, in prosto tekati po vsem travniku, ko lovec odide?

volk: Seveda ti obljubim, če hočeš ti tudi podpišem, saj vem kako si nezaupna. Srce me boli, ker si tako krivična do mene, ki sem le čuvaj tega lepega gozdiča... (Potegne iz žepa papir, nanj hitro nekaj napiše in da ovc).
ovčka: (zadovoljna zašepeta) Lepo si napisal. Zdaj pa se le potuhniva, da naju lovec ne bo opazil. (Vrne

OBČNI ZBOR DRUŠTVA „ZEDINJENA SLOVENIJA“

V mali dvorani Slovenske hiše je bil v nedeljo 23. marca XXXIII. redni občni zbor društva Zedinjena Slovenija, prvega društva Slovencev v Argentini, ki od svoje ustanovitve kot nekaka krovna organizacija predstavlja Slovencev v Argentini.

Občni zbor je odprl predsednik društva Božo Stariha, pozdravil je vse udeležence, ugotovil pravilnost sklica in sklepčnost občnega zbora in nato povabil člane, naj se z molitvijo spomnijo pred leti umrlega predsednika Albina Mozetiča, podpredsednika Roberta Petrička in vseh umrlih članov društva. Sledila so branje in odobritve pozdravnih pism poslanih iz občnega zbora predsedniku republike generalu J. R. Videli, buenosajreškemu nadškofu kardinalu J. C. Aramburuju in Milošu Staretu, predsedniku Narodnega odbora za Slovenijo. Zatem je predsednik Božo Stariha prešel na dnevni red, ki je bil objavljen v naših listih. Občni zbor je soglasno sprejel predlog odbora in izvolil za overovatelja zapisnika in preštevalca glasov Jožeta Šemeta in Jožeta Repovža. Zapisnik prejšnjega občnega zbora je bil na predlog Tineta Selana odobren brez branja.

Sledila so poročila upravnega sveta referentov, iz katerih je mogoče ugotoviti, da društvo živi in dela, čeprav včasih ni videti zunanjih uspehov. Iz poročila tajnika Emila Cofa je razvidno, da je imelo društvo 962 članov, umrlo jih je 18, novih pa je pristopilo k društvu le sedem. Delo društva je bilo koordinirano na sedmih sejah upravnega sveta in sedmih sejah izvršnega odbora; razen tega je društvo tudi aktivno sodelovalo v Medorganizacijskem svetu, ki je imel pet sej.

V okviru društva deluje tudi knjižnica. Ima dokaj novih knjig, nekaj kupljenih, nekaj pa iz zapuščine pok. dr. Rudolfa Hanzeliča. Škoda, da ni večjega zanimanja med člani za knjižnico.

Iz poročila blagajnika Janeza Dimnika je bilo mogoče ugotoviti, da je društvo poslovno dobo zaključilo s prebitkom, vendar se je moralo ves čas otepati s finančnimi težavami. Glavni dohodek društva je članarina, s katero so težave — veliko članov je v zaostanku, inflacija tudi po svoje pripomore k težavam. Za omilitev težav bo moralo društvo zvišati članarino pa tudi najti primerno pot do članov z zaostalo članarino.

Prosvetni referent Frido Beznik je dal lepo sliko o naporih in delovanju društva na prosvetnem in kulturnem polju: Pod okriljem društva so bile izvedene tri vidnejše prireditve Slovencev v Argentini. Slovenci dan v Slomškovem domu v Ramos Mejia s sodelovanjem tamkajšnjega Doma, izvedba Spominske proslave naših žrtev v mesecu juniju in s Slovenskim dušnim pastirstvom izvedena komemoracija ob dvajsetletnici smrti škofa dr. Gregorija Rožmana. Poleg tega se je Zedinjena Slovenija odzvala tudi vabilu Narodnega odbora za Slovenijo in sodelovala pri komemoraciji ob desetletnici smrti predsednika dr. Miha Kreka. Ob obisku župnika Vinka Zaletela s

Koroške je društvo koordiniralo njegova skioptična predavanja po Domovih; poleg tega je povabila tudi rektorja univerze iz Lomas de Zamora, ki je predaval v Slovenski hiši o „Organizaciji argentinskih univerz in problemu marksizma v njih“.

Poročilo predsednika šolskega odseka Zedinjene Slovenije Franca Vitriha je podrobno prikazalo delo slovenskih šol v Argentini (osem jih je v Velikem Buenos Airesu — v Berazateguiju, v Capitalu, v Carapachayu, Castelarju, Ramos Mejia, San Justu, San Martinu in v Slovenski vasi v Lanusu — štiri pa v notranjosti — v Bariloču, v Mendozi, v San Luisu in Tucumanu. Slovenske osnovne šole so v preteklem letu imele 80 učnih moči in 495 učencev. V šoli v Capitalu vodi Marjana Batagelj tudi poseben tečaj za neslovensko govoreče otroke, pa tudi po nekaterih drugih šolah so imeli posebne oddelke. Vendar zaenkrat večjih uspehov ni bilo, predvsem zaradi pomanjkanja vztrajnosti s strani staršev in otrok.

Življenje slovenskih šol je močno zasidrano v slovenski skupnosti, saj je že prenekatara slavila tridesetletnico obstoja. Življenje je videti tudi iz šolskih prireditev, ki so že tradicionalne: Alojzijevega proslava, Slomškova proslava, začetna prireditve in izlet. Na Alojzijevo proslavo 1. julija 1979 so učenci šole Franceta Prešerna iz Castelarja igrali igro „Ukaz sinjega zmaja“ v režiji Miha Gaserja; na Slomškovi proslavi 22. septembra je šola Franceta Balantiča krstila igro, ki jo je napisal Maks Osojnik „Praprotno seme“ v režiji Frida Beznika. Za sklep šolskega leta 1979 je bil izlet v Villa Albertina, ki se ga je udeležilo 373 učencev. Ob začetku letošnjega šolskega leta je bila slovesna prireditev 9. marca, na kateri so učenci šole Franceta Prešerna iz Castelarja v pesmi, recitaciji in sliki predstavili Slovenijo svojim sošolcem in drugim gledalcem; učenci šole Ivana Cankarja iz Berazateguija pa so priredili „koncert“ na melodike.

Šolski odsek ima na skrbi tudi vsakoletno kolonijo v Domu dr. Hanzeliča v kordobskih gorah. Zadnje kolonije, ki je bila od 26. decembra 1979 do 10. januarja 1980, se je udeležilo 79 otrok, kolonijo je vodil z osmimi spremljevalci France Vitrih.

Ker se učitelji zavedajo, da se morajo spopolnjevati, so na študijskem dnevu pred začetkom novega šolskega leta predebatirali poučevanje zgodovine po napotkih, ki jih je pripravila gđ. Katica Cukjati. Voditelji posameznih šol se mesečno zbirajo na sestankih, na katere so povabljeni tudi ostali učitelji.

O srednješolskih tečajih je pripravil poročilo in ga poslal občnemu zboru dr. Marko Kremžar. Štirje so bili lani: v Slovenski hiši v Buenos Airesu, v Slovenski vasi pa v Mendozi in Bariloču. Najštevilnejša sta prva dva tečaja, v Slovenski hiši je imel 201 dijakov, v Slovenski vasi pa 52.

Mladinski referent Jernej Tomazin je prikazal delo Zedinjene Slovenije na tem polju in napore za izvedbo dolgoročnega načrta za delo z mladino. Na

črt je bil že pripravljen v prejšnji poslovnici, v tej pa so sklicali poseben Mladinski svet, ki naj bi koordiniral delo z mladinskimi organizacijami in drugimi ustanovami, ki imajo stike z mladino. Svet se je prvič sestal lani avgusta, upati je, da bodo redni sestanki tega Mladinskega sveta rodili kaj več sadu in vključili v organizacijsko aktivno delo več mladine.

Organizacijski referent Nace Grohar je poudaril, da je glavni namen tega referata pomladitev članstva. Zato bo referent posvetil sile, za prepričevanje mlajših, da je društvo potrebno, zato pa je poleg podrobnega dela ustvariti tudi poverjeniško mrežo, ki bo bolj povezala člane in pridobivala mlajše za aktivno delo.

Predsednik Božo Stariha je v zaključnem poročilu nakazal eno glavnih nalog društva — pospeševanje skupnega dela z drugimi slovenskimi organizacijami in ustanovami; povedal je, tudi, da je Zedinjena Slovenija v stikih z drugimi emigrantskimi organizacijami, da je delegirala na željo argentinskega vojnega ministrstva Vitala Ašiča v poseben odbor, ki ga sestavljajo predstavniki 22 skupin. Ta odbor ima za nalogo pripraviti ustanovitev emigrantskega muzeja. Omenil je tudi radijsko uro, ki Slovence že deseto leto spominja na dom in jih opozarja, naj vztrajajo v svojem delu. Posebej se je zahvalil odbornikom in drugim sodelavcem, učiteljskemu zboru in sporočil pozdrave vsem članom društva in tudi vsem Slovincem po svetu.

Poročilo predsednika so zborovalci odobrili s plaskanjem, takoj nato pa je predsednik nadzornega odbora Tine Selan tudi formalno predlagal odobritev poročil, kar je bilo soglasno sprejeto.

Za omilitev finančnih težav je odbor predložil občnemu zboru v odobritev predlog o zvišanju članarine. Predlog je po krajši debati z nekaj popravki in pojasnili bil soglasno sprejet. Po novem se zviša članarina za samce na \$ 2.400, za družine na \$ 3.600. Obenem se je sprejel tudi predlog o načinu poravnave zaostale članarine za delno amnistijo. Obenem z zvišanjem članarine se je tudi zvišala posmrtnina, ki znaša od 1. aprila dalje 400.000 pesov.

Pri slučajnostih je Franc Pergar predlagal, naj bi se čim prej izvedla mreža poverjenikov, ki jo je v svojem poročilu omenil organizacijski referent Pavle Novak je dopolnil poročilo o srednješolskem tečaju s poročilom o abiturientskem izletu RAST VIII v Bariloče, ki so ga pripravili starši dijakov. Precejšnja debata se je razvila pri omembi Radijske ure, ko je Marjan Loboda povedal, da so ravno za del občnega zbora pri Radio Antartida črtali pripravljeni tekst. Sklenjeno je bilo, da se argentinska javnost obevti po časopisih o položaju pri slovenski radijski uri, če bi osebna vloga predsednika Zedinjene Slovenije pri interventorju Radio Antartida ne uspela. Stane Žužek je nato predlagal, naj se šolski tečaj v Capitalu posveti predvsem poučevanju slovenščine otrok, ki niso večji slovenskega jezika.

Po debati se je predsednik Stariha zahvalil vsem prisotnim članom za sodelovanje in s tem končal občni zbor.

SLOVENC V ARGENTINI

OBREDI VELIKEGA TEDNA V SLOVENSKI HIŠI

S Cvetno nedeljo je prišel v Slovenski hiši spomin Velikega tedna. Teh obredov se vsako leto udeleži veliko rojakov, ne ozirajoč se na vreme, ki je letos sodelovalo, da so obredi lepo potekali.

Na Cvetno nedeljo je bila najprej blagoslovitev oljk, nato pa procesija v spomin na Jezusov slavostni vhod v Jeruzalem. Lep prizor so tvorili otroci s svojimi butaricami.

Cvetno nedeljo praznujemo tudi v vseh slovenskih Domovih. Šele na Veliki četrtek se vsi zberemo v Slovenski hiši pri obnavljanju zadnje večerje. Po maši se zvrstijo žene in družine, dekleta, možje ter fantje pri počastitvi Jezusa v pripravi na Veliki petek in na njegovo prošnjo: „Čujte in molite!“

Na dan Jezusove smrti je poslušanje pasijona po sv. Janezu ena izmed karakteristik tega dne. Letos sta ga pela gg. Franc Bergant in Jože Jurak, župnik na Goriškem, ob sodelovanju „Gallusa“. Tudi pridigo je imel g. Jurak. V njej je pokazal na dejstvo, da hoče današnja družba greh kot besedo in pojem čimbolj potisniti v ozadje in

V četrtek 17. aprila bo ob 19. uri v slovenski cerkvi Marije Pomagaj ob obletnici smrti sv. maša za pok. Pavla Fajdiga, člana NO, podpredsednika SLS in člana uredništva Svobodne Slovenije.

izbrisati iz človeka občutek osebne krivde; ta naj bi padla na družbo. — Sledilo je čiščenje križa in delitev sv. ohajila, katerega so se prisotni množično udeležili.

V soboto dušni pastirji obiščejo slovenske naselbine, kjer blagoslovijo žegen po stari slovenski navadi. Zvečer se vsi dobimo pri bogoslužju ognja, besede in oznanjenju Vstajenja.

Vse obrede je vodil msgr. Anton Orehar, ostali dušni pastirji iz Buenos Airesa so se zvrstili pri somaševanju in spovedovanju. Letos sta bila med njimi še omenjeni g. Jurak in g. Mirko Mazora, tudi župnik na Primorskem. Pevski zbor „Gallus“ je pod vodstvom dr. Julija Savellija vse tri večere prepeval obredom primerne pesmi in zaključil z mogočno Haendlovo Aleluja. Okoli tisoč Slovencev se je udeležilo sobotnega velikonočnega bogoslužja.

KONEC

P. T.

„SLOVENE SEM – SLOVENEČEM OSTATI“

S tem geslom se bomo zbrali

„Vsi, komur mar za reč je našo“

da proslavimo na belo nedeljo, 13. aprila

25. Slovenski dan v Slovenski vasi

PROGRAM : ob 11.30 dviganje zastav • ob 12 koncelebrirana sv. maša z msgr. A. Oreharjem • ob 13 skupno kosilo • ob 16 v dvorani: pozdrav predsednika društva Slovenska vas g. N. Glinšek; govori predsednik Zedinjene Slovenije g. B. Starihe; avdiovizual „Slovenija v svetu“ s sodelovanjem pevskega zbora pod vodstvom g. I. Meleta in dekljskega pevskega zbora „Zarja“ pod vodstvom ge. Z. Janove.

Pridite, da skupaj zapojemo: „Slovenija naš dom brez mej, ker nosim te s seboj, kjer dom je moj, kjer sin je tvoj, tam si Slovenija.“

Vabi ZEDINJENA SLOVENIJA

Slovenci v Argentini

PRISTAVA

Pristavski ženski krožek je po svoji redni mesečni seji v sredo 13. marca povabil na nato sledeči sestanek kot tokratno govornico go. Ivo Vivodovo. Iz svojih šestnajstletnihkušenj kot pedagoginja v kočevskem Domu slepih je ga. Vivodova pripovedovala o učnih in vzgojnih metodah za slepe. Z njej lastno prepričljivo besedo podprto z nad 70 diapozitivih je navzočim nazorno osvetlila svet teme. Obogatene za nova spoznanja, se žene iz pristavkega krožka zahvaljujemo gospej Ivi za lep popoldan. Obenem predlagamo, naj bi to zanimivo in poučno predavanje ponovila še kod drugod in pred številnejšim občinstvom.

SAN JUSTO

23. REDNI LETNI OBČNI ZBOR

Začel ga je predsednik Našega doma Marijan Bogataj ob običajni uri. Po pozdravu vseh navzočih je ugotovil sklepčnost občnega zbora, kajti udeležba je bila izredno dobra, saj je bilo več kot polovica mladine, kar je znak, da mladi z zanimanjem spremljajo delo organizacije in se počasi uvajajo in pripravljajo na bodoče delo in vodstvo.

Po branju zapisnika zadnjega občnega zbora so sledila poročila odbornikov in sicer: tajnika, blagajnika, predsednika in nadzornega odbora. Iz tajnikovega poročila je bilo razvidno, da je odbor imel skozi vso poslovno dobo tedenske seje, kar je razumljivo za tako bogato opravljeno delo. V nazornih obrih nam je blagajnik razložil stanje blagajne, dohodke in izdatke v nove gradbene prostore katere številka prekaša \$ 220.000.000.—. Sledilo je predsednikovo poročilo, katero je nekoliko sintetiziral prejšnja poročila. Poudaril je, da bo odbor nadaljeval z gradnjo do končne izgraditve začrtanih ciljev. Naprosila je člane, naj bi tudi v bodoče nudili isto pomoč kot do sedaj ter naj bi aktivno sodelovali pri pripravah za obhajanje 25-letnice Našega doma, katero bomo obhajali prihodnje leto.

Poročilo nadzornega odbora je podal Peter Čarman z izjavo, da je pregledal vse poslovne knjige z ugotovitvijo, da se nahajajo v najlepšem redu. Na podlagi te ugotovitve je predlagal občnemu zboru razrešnico, na kar so člani potrdili z močnim aplavzom.

Poleg poročil, ki so lastna vsakoletnemu občnemu zboru sta poročala tudi gđ. Nežka Lovšin in Pavle Malovrh. Prva je poročala o delovanju mladinskih organizacij, katero je bilo zelo bogato in to je najbolj razveseljivo dejstvo, ker dosednji graditelji Doma vidijo v mladini kontinuiteto njihovega dela. Drugi je poročal o delovanju šolskega odseka, kateri ni za ostalim delovanjem v Našem domu.

Sledile so volitve treh članov glavnega odbora, pet članov pomožnega odbora in dva člana nadzornega odbora. Rezultat volitev so vsi navzoči pozdravili z viharim ploskanjem, kajti od dvanajstih članov glavnega in pomožnega odbora sestavljajo vodstvo Doma pet starejših članov in sedem mladih članov.

Na prvi redni seji so si razdelili mesta oziroma delo na sledeč način: Glavni odbor: predsednik M. Bogataj, podpredsednik S. Mustar, tajnik L. Tomažević (ml.), namestnik D. Zakrajšek, blagajnik P. Malovrh, namestnik M. Keršič, odbornik T. Oblak. Pomožni odbor: N. Lovšin, L. Goršič, J. Kržišnik, F. Oblak (ml.), T. Tomažević (ml.). Nadzorni odbor: F. Benko in V. Ferjančič.

VELIKONOČNO SREČANJE

je na veliko nedeljo pripravila sanhuška mladina za vse farane. Za začetek je mladinski pevski zbor pod vodstvom A. Selana zapel dve pesmi. Sledilo je velikonočno voščilo predsednika kateri je istočasno predstavil prenovljeni odbor, izvoljen na zadnjem občnem zboru. Okrajni dušni pastir dr. Alojzij Starec je z ganljivimi besedami voščil vsem navzočim faranom veselo Alelujo. Pred-

Italija z novo vlado

Po štirih letih manjšinskih vlad in političnih nestabilnih kompromisov je Italija znova prešla v bolj mirno življenje, ko je po zadnji krizi dotedanjih ministrski predsednik Francesco Cossiga uspel in sestavil novo vlado, katero to pot podpira parlamentarna večina. Od leta 1976 pa do danes nobena izmed vlad ni imela večine v parlamentu in vse te vlade so živele (ali padale) po milosti in nemilosti večinske opozicije.

Cossiga, ki je po svojem odstopu sedemnajst dni nazaj podal ostavko, pa bil znova potrjen, da poišče rešitev iz krize, se je obrnil na socialiste in republikance. Isto je skušal sam že za dobe prve vlade, a mu ni uspelo. Isto so skušali doseči pred njim vsi vlad-

ni vodje, pa zamen. Opazovalci ugibajo, kaj je sedaj nagnilo socialiste in republikance, da so se (in tako hitro) odločili za sodelovanje z demokristjani. In ugotavljajo, da je k temu mnogo pripomogel kaos, ki ga preživlja Italija, s terorističnimi akcijami, delavskimi stavkami in splošnim socialnim nemirnim.

Novo vlado, ki je prisegla na Veliki petek 4. aprila, sestavlja 27 ministrov. Od teh je 15 demokristjanov, devet socialistov in trije republikanci. Komunisti so seveda ostali v opoziciji.

Upanje vseh je, da bi se v Italijo vrnila politična stabilnost, ki jo država tako krvavo potrebuje. A mnogi so skeptični tudi nad večinskimi vladami.

PO ŠPORTNEM SVETU

LJUBLJANSKA OLIMPIJA je v 20. kolu, tretjem spomladanskem, 15. marca v Beogradu izgubila s Crveno zvezdo z 2:1. Po prvih pripravah za drugi del nogometnega prvenstva prve lige se Olimpijci niso kdo ve kaj izkazali. V jesenskem delu po 17. kolu je bila Olimpija na osmem mestu, v dosedanjih prvenstvih je to ena najuspešnejših uvrstitev Olimpije v prvem delu prvenstva. Na lestvici je bila le trikrat na višjem mestu: šesta 1967 in 1976 ter sedma 1965.

NA ŠESTEM tekmovanju za svetovni pokal Oberstafenu je bil Bojan Križaj v veleslalomu šele 14. in je v skupni uvrstitvi padel s 114 točkami na peto mesto. Pred njim so Wenzel (Liechtenstein) 198, Stenmark (Švedska) 193, Steiner (Avstrija) 130 in Ph. Mahre (ZDA) 126. V Oberstafenu je zmagal Wenzel pred Stenmarkom, tretji pa je bil Steiner. Najboljši Slovenec v veleslalomu v Oberstafenu je bil Jože Kuralt (12), Križaj je bil 14., Zibler 17., Oberstar 36. Izpadli so Boris Strel, ki je v uvrstitvi za svetovni pokal v veleslalomu ostal na šestem mestu, Jure Franko in Tomaž Cerkovnik.

V LAHTIJU je bilo v začetku marca tekmovanje za svetovni pokal smučarskih skakalcev. Slabo vreme je hudo motilo tekmovanje. Na veliki skakalnici

sednik fantovskega odbora D. Zakrajšek nas je tudi presenetil s svojim lepim voščilom.

S svojimi velikonočnimi pesmimi je nastopil tudi zbor najmlajših pod vodstvom gđ. A. Mehle. Sledile so deklaracije V. Urbančič in M. Urbančič. Za zaključek nam je ponovno zapel mladinski pevski zbor, na kar so navzoči posedli za pogrnjene mize in mladina jim je postregla z velikonočnim „žegnom“. Ob veselem in zadovoljnim kramljanju so dopoldanske ure hitro potekle. Celoten program je povezovala med posameznimi točkami N. Belič.

-č.e

SLOVENSKO KATOLIŠKO AKADEMSKO STAREŠINSTVO

obvešča, da pričenja v soboto 26. aprila ob 16 FILOZOFSKI CIKLUS za leto 1980 v osmih predavanjih, ki ga bo vodil

UNIV. PROF. DR. MILAN KOMAR

pod naslovom:

Tomaževa etika, prevedena v jezik sodobne problematike

Predavanja bodo vsako soboto v mesecu ob 16 v mali dvorani Slovenske hiše, Ramón L. Falcón 4158. Na voljo bodo skripte. Vsi prisrčno vabljeni, posebno še akademski starešine in visokošolci.

DRUŠTVENE VESTI

ZEDINJENA SLOVENIJA sporoča, da je bila na občnem zboru dne 23. marca določena za leto 1980 sledeča članarina: za samce \$ 2.400.— in za poročene \$ 3.600.— mesečno. Nadalje je bilo na občnem zboru določeno, da člani, ki so v zaostanku s članarino, morejo isto do 30. junija 1980 poravnati v nominalni višini dolga. Po 1. juliju pa se bo zaostala članarina obračunavala v višini lanskoletne, to je po \$ 1.000.— za samce in \$ 2.000.— za poročene mesečno, če jo bodo poravnali v teku leta 1980.

Posmrtnina je določena od 1. aprila 1980 naprej po \$ 400.000.— za vsak smrtni slučaj, če pokojni ni bil v zaostanku s članarino več kot 3 mesece.

Prof. dr. JUAN JESUS BLASNIK

špecialist za ortopedijo in travmatologijo

Marcelo T. de Alvear 1241, pritličje
Capital Federal
Tel. 393-3536

Ordinira v torek, četrtek in soboto
od 17. do 20. Zahtevati določitve
ure na privatni telefon 666-4366.

OBVESTILA

SOBOTA, 12. aprila:

V Slovenski hiši redni pouk srednješolskega tečaja ob 15. uri.

NEDELJA, 13. aprila:

XXV. Slovenski dan v Slovenski vasi.

SREDA, 16. aprila:

Sestanek Lige žena-mati v San Martinu ob 18.30 uri. Predaval bo Rudolf Smersu.

SOBOTA, 19. aprila:

Redni občni zbor Slomškovega doma ob 19. uri.

SOBOTA, 26. aprila:

V Slovenski hiši redni pouk srednješolskega tečaja ob 15. uri.

SOBOTA, 3. maja:

Na Pristavi SDO-SFZ vabita na družabni večer, ki se bo vršil ob 21.30 uri.

NEDELJA, 4. maja:

20. obletnica Slovenskega doma v Carapachayu s celodnevno prireditvijo.

NEDELJA, 11. maja:

Vseslovensko romanje v Luján.

ESLOVENIA LIBRE

Editor y director: Miloš Stare
Redacción y Administración:

Ramón L. Falcón 4158
1407 Buenos Aires
Argentina
T. E. 69-9503

Uredniški odbor:

Miloš Stare, dr. Tine Debeljak,
Slavimir Batagelj in Tone Mizerit

Correo
Argentino
Central (B)

FRANQUEO PAGADO
Concesión N° 5775

TARIFA REDUCIDA
Concesión N° 3824

Registro Nacional de la Propiedad
Intelectual No. 24.576

Naročnina Svob. Slovenije za 1. 1980: za Argentino \$ 73.000.—, pri pošiljanju po pošti \$ 78.000.—, ZDA in Kanada pri pošiljanju z avionsko pošto 40 USA dol., obmejne države Argentine 35 USA dol., Avstralija 60 USA dol., Evropa 43 USA dol.; ZDA, Kanada in Evropa za pošiljanje z navadno pošto 35 USA dol. Talleres Gráficos Vilko S.R.L., Estados Unidos 425, 1101, Buenos Aires, T. E. 33-7213.

KREDITNA ZADRUGA

"SLOGA" z o. z.

BME. MITRE 97
RAMOS MEJIA
T. E. 658-6574

URADNE URE:

PONEDELJEK, SREDA IN PETEK
OD 15. DO 19. URE.

SKAD vabi na likovno in fotografsko razstavo, ki bo med 12. in 20. aprilom v Slovenski hiši. Skupno darovanje sv. maše bo v soboto 12. aprila ob 19.15. Sledi avdiovizual o slovenski umetnosti, potem odprte razstave. Razstavo si boste lahko ogledali 12., 18. in 19. aprila od 20. do 22. ure ter 13. in 20. aprila dopoldne.

JAVNI NOTAR

FRANCISCO RAUL
CASCANTE

Escribano Público

Cangallo 1642 Buenos Aires
Pritličje, pisarna 2
Tel. 35-8827

Po kratkem in hudem trpljenju nas je v 86. letu starosti zapustila naša ljuba mama, tašča in stara mama, gospa

Marija Žitnik roj. Novak

K zadnjemu počitku smo jo spremili v ponedeljek 7. aprila na pokopališče v Olivos.

Bog plačaj vsem, ki so jo med boleznijo obiskovali in ji lajšali trpljenje. Iskrena zahvala msgr. Oreharju, g. Škerbcu, župniku g. Avguštinu, g. Cukjati in vsem, ki so ob krsti molili za pokoj njene duše in jo spremili k zadnjemu počitku. Še prav posebej zahvala župniku g. Matiji Borštnarju za podelitev zakramentov, opravljeno sveto mašo in vodstvo pogreba.

Priporočamo jo v molitev.

Žalujoči hčerki:
Majda por. Markež,
Jelena por. Urnkar z družinama
in ostalo sorodstvo.

Carapachay, Salta, na velikonočno nedeljo 1980.

„Blagor mu, ki v Gospoda zaupa,“ to je bilo življenjsko vodilo mizarskega mojstra

Ivana Plečnika

iz Hotedršice, ki je umrl 2. aprila 1980 v New Midletownu, v Severni Ameriki, v starosti 89 let. Bog mu bodi milostljiv sodnik in dober plačnik!

Žalujejo:

sinovi: Matija, dr. Janez, Jože, Pavel in
hčerke: Marija sestra Agneta, Ivanka
por. Petkovšek, dr. Jožica por. dr. Pu-
gelj, Francka por. Boh — z družinami
in ostali sorodniki

New Midletown, Cleveland, Detroit, Long Beach,
Buenos Aires, Beograd